

58 דההוא לגופיה - שפסוק זה נצרך ללמוד על מצורע עני עצמו, דקא
59 אמר רחמנא לייתי חד עשרון - שאמר תורה שצריך להביא מנחת
60 נסכיו עשרון בלול בלוג שמן. שואלת הגמרא: ואידך - חכמים כיצד
61 דרשו פסוק זה לשאר מנחות, הלא הוא נצרך לגופו. משיבה הגמרא:
62 לגופיה לא צריה, שכן מדגלי רחמנא - ממה שגילתה תורה נבי
63 מצורע עשיר שמביא שלשה קרבנות וחטאת עולה ואשם ועמם
64 מביא שלשה עשרונות לנסכיהם. הך - במצורע עני דחד קרבן
65 - שמביא רק קרבן אחד, מובן מאליו שמביא עמו חד עשרון לנסכו.
66 ואידך - רבי אליעזר בן יעקב סובר, איצטריך הכתוב ללמוד שמביא
67 עשרון אחד, משום דסלקא דעתך אמינא - שהיה עולה על דעתך
68 לומר הואיל והם רחמנא עליה לאתויי גדלות - הואיל וחסה עליו
69 התורה להביא גדלותו רק קרבן בהמה אחד, אימא לא ליפעי מנחה
70 כלל - אומר שלא יצטרך להביא מנחה כלל, לפיכך הוצרך
71 להשמיענו שמביא מנחה. ואידך - חכמים סוברים שלא הוצרך
72 להשמיענו זאת, שכן לגמרי לא אשכחן - לא מציינו שיבוא זבח בלא
73 מנחה כלל.
74 שואלת הגמרא: ורבנן, האי - תיבות אלו 'למנחה ולוג שמן' שמהם
75 דרש רבי אליעזר בן יעקב שאפילו מנחה גדולה שיעור שמנה לוג
76 אחד, מאי עבדי ליה - מה הם עושים עמו. משיבה הגמרא: הם
77 סוברים שהפסוק ההוא בא ללמד למתנדב מנחה סתם, שלא יפחות
78 מליתן דבר - שיעור סולת) התעון לוג שמן, ומאי יהו - וכמה הוא
79 שיעור זה, עשרון, שכן לא מציינו לוג שמן שבא עם מנחה הפחותה
80 מעשרון. שואלת הגמרא: ואידך - רבי אליעזר בן יעקב מנין למד דין
81 זה. משיבה הגמרא: תרתי שמעת מינה - הוא סובר שדרשה זו
82 סובלת שתי משמעויות, האחת שכל מנחה יהיה בה לוג שמן ואפילו
83 היא גדולה בשיעורה, והשנייה שכל מנחה יהיה בה לפחות שיעור
84 סולת התעון לוג שמן, דהיינו עשרון.
85 שנינו במשנה: מדת ששה לוגים משמשת למדידת נסכיו של פך
86 הטעון ששה לוגים, ומדת ארבעה לוגים למדידת נסכים לאיל,
87 ומדת שלשה לוגים דהיינו רביעית ההין, למדידת נסכים לפכש.
88 הגמרא מביאה מקור לשיעורים אלו: מנן למדו שיעורים
89 אלו, דכתיב בנסכים של קרבנות ראש חודש (במדבר כז ד) ונסכיהם
90 חצי ההין והיה לפך ושלישית ההין לאיל ורביעית ההין לפכש, הין
91 תריסר לוגי הוויין - הין הוא שנים עשר לוג, דכתיב בענין עשיית
92 שמן המשחה (שמות ל כד) 'שמן וית הין, וכתיב - ועוד נאמר בו (שם
93 ל לא) 'שמן משחת קדש ויהיה זה לי לדורותיכם', תיבת 'זה'
94 בגימטריא תריסר הוויין - שנים עשר, ומאחר שלוג היא המדה
95 הקטנה המפורשת בתורה, נמצא שנרמזו כאן שנים עשר לוג, ולכך
96 חצי ההין האמור בפר הוא שיעור ששה לוגים, ושליש ההין האמור
97 באיל הוא ארבעה לוגים, ורביעית ההין האמור בכבש הוא שלשה
98 לוגים.
99 שנינו במשנה: שלשה ומחצה לוג הוצרכו למנורה, חצי לוג לכל
100 נר. הגמרא מבארת מנין ששיעור כל נר חצי לוג: מנא הני מילי -
101 מהיכן למדים זאת, דתנו רבנן, נאמר בענין הדלקת הנרות
102 שבמקדש, באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על העדת יערך אותו
103 אהרן ובניו מערב עד בקר לפני ה' וגו' (שמות כו כא), והרי אין עורכים
104 את הנרות מהערב עד הבוקר, אלא כוונת הכתוב הן לה מדה -
105 מלא שמן בנר כשיעור שתהא דולקת והולכת מערב עד בקר,
106 ולהלן תבאר הגמרא מהו שיעורו. דבר אחר - דרשה נוספת דרשו,
107 'מערב עד בקר' אין לה עבודה שבשידה מערב עד בקר כלומר,
108 כשרה אחר תמיד של הערבים ואחר כל העבודות, אלא זו - הדלקת
109 הנרות בלבד.
110 חזרת הגמרא לבאר מהו השיעור שתהא דולקת מערב עד בוקר:
111 ושיעור חכמים חצי לוג מספיק לנר לדלוק מאותה ועד צפרא -
112 מערב עד בוקר. מבארת הגמרא כיצד שיעור זה חכמים, איכא
113 דאמרי - יש שאמרו מלמעלה למטה שיעורו, כלומר, בתחילה מלאו
114 בכל נר לוג שלם, וכיון שמצאו שנשאר ממנו בבוקר, חזרו ומלאו

1 וליעבר וזה כל דהו - ויכול לעשות את פי הנרות אפילו מזהב
2 שאינו מזוקק, קא משמע לן הכתוב שגם אותם יש לעשות מזהב
3 טהור.
4 שנינו במשנה: מדת חצי לוג משמשת למדידת חצי לוג שמן לחלות
5 התורה. מביאה הגמרא ברייתא המבארת מנין למדים זאת: תניא,
6 רבי עקיבא אומר, מה תלמוד לומר בפרשת לחמי תורה 'בשמן'
7 'בשמן' שני פעמים, שנאמר (ויקרא יז) 'אם על תודה יקריבנו ויקריב
8 על זבח התודה חלות מצות בלולות בשמן ורקיקי מצות משחים
9 בשמן' היה די שיאמר 'חלות מצות בלולות ורקיקי מצות משחים
10 בשמן'. אלא אילו לא נאמר אלא 'בשמן' אחר, הייתי אומר הרי
11 הוא - לחם התודה) בכל המנחות ללוג - דינו כשאר מנחות
12 הטעונות לוג שמן, עבשיו שכתב 'בשמן' 'בשמן' שני פעמים, הוי
13 ריבוי אחר ריבוי, וכלל הוא בתורה אין ריבוי אחר ריבוי אלא
14 למעט, מיעוט הכתוב לחצי לוג - ששיעור שמנו של לחם התודה
15 חצי לוג ולא לוג כשאר מנחות.
16 תמיהה הגמרא: וכי בפסוק זה יש לדרוש ריבוי אחר ריבוי, הלא חד
17 ריבוי הוא, כי רק כפילות תיבת 'בשמן' מיותרת, אך פעם אחת
18 הוצרך להשמיענו לגופו שיתנו בה שמן. משיבה הגמרא: אלא
19 הדרשה כך היא, אילו לא נאמר 'בשמן' כל עיקר - כלל בקרבן
20 תורה, הייתי אומר הרי הוא מנחה בכל המנחות של חלות ורקיקין
21 להצריכו לוג שמן, שלא מציינו מנחה של חלות ורקיקים הבאה בלא
22 שמן, עבשיו שנאמר 'בשמן' 'בשמן' ושניהם מיותרים, הוי ריבוי
23 אחר ריבוי, ואין ריבוי אחר ריבוי אלא למעט, מיעוט הכתוב
24 לחצי לוג - שאין מערבים בה אלא חצי לוג שמן.
25 ממשיך רבי עקיבא לבאר כיצד מתחלק חצי הלוג בין שלשת מיני
26 המצה שבתורה: יכול יהא חצי לוג זה מתחלק בשוה לשלשת
27 המינין של המצה שבתורה, לחלות ולרקיקין ולרביכה, אך בשהוא
28 אומר תיבת 'בשמן' גם כרביכה, שנאמר (ויקרא יז) 'וסלת מרבכת
29 חלת בלולת בשמן', שאין תלמוד לומר - שלא היה לו לומר זאת,
30 שהרי כבר נאמר שמן ברביכה שבחביתין וממנה יש ללמוד לכאן, בא
31 ללמדנו שרביכה שיעור שמן לרביכה שיתן בה שמן יותר משאר
32 המינים. הא כיצד מתחלק השמן, מביא חצי לוג שמן וחוצייהו,
33 [חציין] דהיינו רביעית לוג לחלות ולרקיקין יחד, וחציין - רביעית
34 לוג לרביכה.
35 ממשיכה הברייתא: אמר לו רבי אלעזר בן עזריה לרבי עקיבא,
36 עקיבא אם אתה מרבה בהוכחות כל היום פולו לדרוש מחיבת
37 'בשמן' 'בשמן' המיותרת, איני שומע לך, כי איננו זוקקים בזה
38 לדרשת המקראות, אלא דין זה שחצי לוג שמן שמביאים לחלות
39 התורה מתחלק חציו לחלות ורקיקין וחציו לרביכה. וכן דין רביעית
40 שמן לנזיר - שאין לחמי נזיר טעונים אלא רביעית שמן. ודין אחר
41 עשר יום שביין ימי נדה לימי נדה שלאחריהם שהם ימי זיבה, כל
42 אלו הם חלקה למשה מסיני.
43 שנינו במשנה: בלוג היה מורד לכל המנחות. ומביאה המשנה
44 מחלוקת רבי אליעזר בן יעקב וחכמים במנחה של ששים עשרונים
45 אם צריך ליתן בה ששים לוגין שמן, לוג כנגד כל עשרון, או לוג אחד.
46 הגמרא מביאה ברייתא המבארת את טעם מחלוקתם: תנו רבנן,
47 במצורע עני המביא ביום השמיני לטהרתו כבש אחד לאשם פתית
48 שמביא ממנחת נסכיו 'עשרון סלת אחד בלול בשמן למנחה ולוג
49 שמן' (ויקרא יד כא). וממה שנאמר 'עשרון בלול ולוג' לימד על כל
50 עשרון ועשרון סולת של מנחות שמטעון לוג, ולא יבללנו בפחות
51 מלוג. דבר חכמים. רבי נחמיה ורבי אליעזר [בן יעקב] אומרים,
52 אפילו מנחה של ששים עשרונים אין לה אלא אונה - לוג אחד,
53 כי עדיין נבללת עמו יפה, שנאמר (שם) 'למנחה ולוג שמן', ומשמע
54 כל מנחה שהיא אפילו גדולה, שיעור שמנה לוג אחד.
55 שואלת הגמרא: ורבי נחמיה ורבי אליעזר בן יעקב האי - תיבות
56 אלו 'עשרון' 'בלול' 'לוג' שמהם למדו חכמים שצריך לוג לכל
57 עשרון, מאי עבדי ליה - מה יעשו עמם. משיבה הגמרא: הם סוברים

שמעון בן יוחאי (מארי דפנימיות התורה) בל"ג בעומר, שענינו הוד שבהוד, סיום ושלמות הבריור דעיקרי המדות, ונמצא, שאז מסתיימת עיקר ההכנה לקבלת התורה.

ובפרט על-פי המבואר ב'תורת חיים'⁵⁴ אודות הקשר דל"ג בעומר עם חג השבועות, ששניהם קשורים עם מתן תורה, מכיון שבחג השבועות היתה התגלות התורה הנגלית, ובל"ג בעומר היתה התגלות רזין דאורייתא, ושניהם קשורים עם ענין הנישואין דכנסת-ישראל עם הקב"ה, אלא שזהו על-דרך החילוק שבין הסעודה שעושים בבית הכלה לסעודה שעושים בבית החתן כו'.

ועל-פי-זה יומתק הקשר דהבעל-שם-טוב לחג השבועות - מכיון שתורתו של רבי שמעון בן יוחאי (נתינת פנימיות התורה בל"ג בעומר) נתגלתה על-ידי תורתו של הבעל-שם-טוב, ועד לגילוי באופן ד"יתפרנסון".

(54) שמות רחצ, ב.

**ב"ה. נוסח המברק שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א
לשלוח לאנ"ש שי' בכל מרחבי תבל
לקראת חג השבועות, ה'תשי"ז**

קבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

מנחם שניאורסאהן

המשך ביאור למסכת מנחות ליום שני עמ' א

1 בלילה שלאחריו במדה פחותה מלוג, וכיון שעדיין נשאר ממנו
2 בבוקר, הלכו ופחתו בשיעורו עד שעמדו על חצי לוג, שהיה די
3 בשיעור זה כדי שידלוק עד הבוקר. **וְאִיכָּא דְאָמְרֵי** - ויש שאמרו
4 **מִמָּטָה לְמַעְלָה שִׁיעָרוּ**, כלומר, בתחילה מלאו בכל נר רבע לוג,
5 ועמדו שם לראות אם יספיק, וכשראו שלא הספיק הלכו והוסיפו עד
6 חצי לוג שהספיק עד הבוקר.
7 מבארת הגמרא במה נחלקו: **מֵאַן דְאָמַר מִמָּטָה לְמַעְלָה שִׁיעָרוּ**,
8 טעמו משום שהתורה חֶסֶד עַל מְנוּנָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, ואם היו
9 משערים מלמעלה למטה, היו צריכים לשפוך בבוקר את השמן
10 הנשאר. **וּמֵאַן דְאָמַר מִמַּעְלָה לְמִטָּה שִׁיעָרוּ**, טעמו משום שאין
11 עֲנִיּוֹת בְּמִקּוֹם עֲשִׂירוֹת, כלומר, בית המקדש הוא מקום משכנו של
12 מלך ואין זה מכבוד המלכות שיתנהגו כדרכם של עניים שמוודים
13 כל דבר במדה ובצמצום, על אף שמשום כך היו צריכים לשפוך את
14 הנותר.

משנה

15 במשניות הקודמות נתבאר ששיעור המנחה שמביאים עם פר איל
16 וכבש שונה זה מזה, של פר שלשה עשרונים סולת וששה לוגים יין
17 ושמן, של איל שני עשרונים סולת וארבעה לוגים יין ושמן, ושל כבש
18 עשרון סולת ושלושה לוגים יין ושמן. משנתינו דנה כשנתערבה מנחה
19 של אחד מהם בחבירתה מזה דינה: **מְעַרְבֵין נֶסְכֵי פְּרִים בְּנֶסְכֵי אֵילִים**
20 - מותר לערב את נסכי היין או השמן והסולת של פרים בשל אילים,
21 אף ששיעור מנחתם שונה זה מזה, לפי ששיעור בליתן שוה, שכן בין
22 מנחת הפרים ובין בשל אילים נותן שני לוגין שמן לעשרון, ונמצא
23 שכל אחת מן המנחות נבללה כדינה, ויקריב את הנסכים והמנחות
24 לשם הפר והאיל כאחד. וכן מערבים **נֶסְכֵי כִבְשִׁים בְּנֶסְכֵי כִבְשִׁים**,
25 כגון של תמידים בשל מוספים, לפי שמנחותיהם של כל הכבשים
26 שיעור בליתם שוה, עשרון סולת כלול בשלושה לוגים שמן. וכן
27 מערבים נסכי כבשים **שֶׁל קָרְבַן יְחִיד בְּנֶסְכֵי כִבְשִׁים שֶׁל צִיבּוֹר**, מפני
28 שבלילתם שוה.
29

המשך ביאור למסכת מנחות ליום שלישי עמ' א

1 ההיכל, **לֹא כּוּלֵי עֲלָמָא יִדְעֵי** - אין הכל יודעים אלא הכהנים, והם
2 הלא יודעים את טעם הדבר, ורזיזים הם ולא יבואו מכך לירי טעות
3 לומר שמפקידים בכלי שרת, אולם מהוצאת הבירוצים לחול,
4 שקידושם בכלי נעשה בחוץ, בעזרה, **כּוּלֵי עֲלָמָא יִדְעֵי** - הכל
5 יודעים, ובוזו יש לחשוש לטעות שמא יחשבו שמוציאים מכלי שרת
6 לחול.
7 דברים נוספים אודות הבירוצים: **הֲנֵן הֵתָם** (שקלים פ"ד מ"ד) **מוֹתֵר**
8 **נְסֻכִים** ניתן לְקַיֵין הַמְזֻבָּת, שקונים ממותר הנסכים כבשים לעולות
9 כדי להקריבם על המזבח כאשר הוא בטל מקרבנות. מבררת הגמרא:
10 **מֵאַי מוֹתֵר נְסֻכִים**. אומרת הגמרא: **רַבִּי חֵיִיא בְּרַי יוֹסֵפֶה אָמַר, בִּירוּצֵי**
11 **מִדּוֹת** - מה שנוסף במדות הגדושות שקנה הקדש לעומת המדות

12 המחוקות שנמכרו למביאי נסכים. כלומר, שהיה הקדש קונה במדה
13 גדושה, ומוכר למביאי נסכים במדה מחוקה, וההפרש שבין המדות
14 הוא 'מותר נסכים'. מותר זה נפדה, ובדמיו קונים עולות לקיץ המזבח.
15 **רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר**, הכוונה ב'מותר נסכים' הוא **כְּאוֹתָה שֶׁשֶׁנִּינוּ בַּמִּשְׁנָה**
16 (שם פ"ד מ"ט) **הַמְקַבֵּל עָלָיו לְסַפֵּק לְהַקְדֵשׁ סֵלִתוֹת לְמַנְחוֹת מֵאַרְבַּע**
17 סאין בסלע, שקיבל כך וכך סלעים מן הגזבר על מנת שיספק להקדש
18 סלתות לפי שער של ארבע סאין לסלע, ולאחר מכן התייקר וְעָמְדוּ
19 **בְּשָׁלֹשׁ**, שעתה שויין הוא שלוש סאין לסלע, **וְסַפֵּק מֵאַרְבַּע** סאין
20 לסלע, כפי שסוכם עמו מראש, משום שהקדש קונה בכסף, והרי כבר
21 קיבל מעות בכדי לספק לפי ארבע סאין לסלע.

הוקמר סלתן ושמןן, אם נתערב סלתן ושמןן מערבין נמי יינן –
 גם באופן זה מערבים את יינן, כי גם כאן אין לחשוש שמא יבוא לערב
 את שמן ויינן, שהרי כבר נתערבו. ואם לאו – אם לא נתערב סלתן
 ושמןן, אין מערבין את יינן, דלמא אתי לאיערובי – שמא יבוא
 לערב גם סלתן ושמןן לכתחלה ותפסל המנחה אם יערב אותה קודם
 בלילה, וזהו האופן שעליו מדובר במציעתא של משנתינו.
 שנינו במשנה: כבש הבא עם העומר אף על פי שמנחתו כפולה
 משאר מנחות אין נסכיו כפולים. הגמרא מביאה ברייתא המבארת
 מנין למדים זאת: תגו רבנן, נאמר במנחת העומר (ויקרא כג יא) 'ומנחתו
 שני עשרונים', לימד על כבש הבא עם העומר שמנחתו כפולה
 בסולתה משאר זבחים. יכול הייתי לומר בשם שמנחתו כפולה כך
 יינן יהא כפול, תלמוד לומר – מלמדנו המשך הכתוב (שם) 'ונסכו
 יין רביעית תהיו' שמביא רביעית יין לשני העשרונים ואינו כופל את
 נסכו. ועדיין יכול הייתי לומר שאמנם לא יהא יינן כפול שהרי אינו
 נכלל עם מנחתו, אבל יהא שמנו כפול משום שנכלל עם מנחתו,
 ומנחתו הרי היא כפולה. תלמוד לומר – מלמדנו תיבת 'ונסכו' שכל
 נסכיו בין של יין ובין של שמן לא יהו אלא רביעית. מבררת הגמרא:
 מאי תלמודא – כיצד למדים מכאן למידת שמנו, הרי הפסוק מדבר
 ביין. משיבה הגמרא: אמר רבי אלעזר, בפסוק הנזכר 'ונסכו יין ישנו
 קרי וכתבי, פתיב 'ונסכה' וקרינן 'ונסכו', כיצד יתפרש קרי
 והכתבי, ללמדנו שנסכה דמנחה דהיינו השמן, שיערה ננסכו דיינן,
 מה יין רביעית בלבד ואינו כפול, אף שמן נמי רביעית כבשאר
 כבשים.
 במשנה להלן (ב) שנינו שחטאתו של מצורע ואשמו יצאו מכלל שאר
 חטאות ואשמות וטעונים נסכים. הגמרא שלפנינו מביאה נידון בענין
 אשמו של מצורע שנשחט שלא לשמו מה דינו לענין נסכים, ומקשה
 על כך מדין כבש הבא עם העומר האמור במשנתנו: אמר רבי יוחנן,
 אשם מצורע ששחטו שלא לשמו, כגון ששחטו לשם אשם אחר,
 מעון נסכים כדון אשם מצורע ששחטו לשמו, כלומר, נשאר שמו
 עליו אף שאינו עולה עליו בעליו לשם חובה. שאם אי איתא אומר בן
 אלא תאמר שהואיל ואינו מכפר ביאנו בלי נסכים, נמצא ששחטו
 מלהקרב על המזבח, כי אי אפשר לישטו לשם קרבן אחר מאור
 והופרש לשם אשם, ולהקריבו לאשם מצורע אי אפשר, כי אין אשם
 מצורע בא בלי נסכים.
 מקשה הגמרא: מתקוף לה רב מנשיא בר נדא, אלא מעתה,
 לדברך שכל קרבן שנתחייב בתוספת מיוחדת כשוא לחובה, אף אם
 שחטו שלא לשמו צריך להקריבו עם התוספת כדי שלא יפסל, אם כן
 כבש הבא עם העומר שמנחתו שני עשרונים, ששחטו שלא לשמו,
 תהא מנחתו כפולה אף שאינו עולה לשם חובה, שאם אי איתא
 אומר בן, אלא תקריבנו כשאר כבשי עולה שמנחתם עשרון אחד,
 פסלתו מהקרב. וכמו כן קשה, תמיד של שחר ששחטו שלא
 לשמו יהא מעון שני נזירין בכהן אחד, שהואיל וכך הוא סדר
 הקרבן התמיד שקודם שמעלהו על המזבח צריך להוסיף למערכה
 שני גזירי עצים על ידי כהן אחד, לדברך גם כששחטו שלא לשמו
 צריך להיות הדין כן, שאם אי איתא אומר בן, אלא תקריבנו כסתם
 עולה שאינה באה בצירוף שני גזירים, פסלתו. וכן תמיד של בין
 הערבים ששחטו שלא לשמו יהא מעון שני נזירין בשני כהנים
 קודם הקרבן כדון תמיד של בין הערבים, שאם אי איתא אומר בן
 פסלתו. [וכי תימא] אין הכי נמי – ואם תאמר שאכן כך הוא שגם
 בשאר הקרבנות שהחכרו, אם יקריבם כסתם קרבנות בלא
 תוספותיהם יפסלו, קשה, [הא לא חשיב להו] – הרי רבי יוחנן לא
 הזכירם, שהרי אמר רק אשם מצורע, משמע שבהם אין הדין כן.
 מביאה הגמרא שני תירוצים: (א) אמר אבוי, חדא מיניהו נקט
 – רבי יוחנן נקט דוגמא אחת ולעולם הדין כך גם בשאר הקרבנות
 שהחכרו כאן. רבי אבא אמר, בשלמא הנה עולות נינהו – בשאר
 הקרבנות שהחכרו מובן הדבר, שהואיל והם עולות,

וכן מערבים נסכי קרבן של יום זה בשל קרבן של אמש אם בלית
 שתי המנחות שוה, כגון ששני הזבחים הם כבשים או פר ואיל
 וכדומה. אבל אין מערבין נסכי כבשים ננסכי פרים ואילים, לפי
 שמנחת הפרים והאילים היא חריבה לגבי מנחת הכבשים, שבמנחת
 הכבשים נתון שלשה לוגים לעשרון, ואילו בשל פרים ואילים רק שני
 לוגים לעשרון, וכשמערבין בולעות המנחות זו מזו ונמצאת זו יתירה
 זו חסירה. וגורו לאסור אף עירוב יינן מחשש שמא יבוא לערב את
 שמן וסלתן. ואם בתחילה בללן למנחות הפרים או האילים ומנחות
 הכבשים אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן, כדין, ונתערבו לאחר
 הבליה מנחת כבשים במנחת פרים, בששים בדיעבד להקטירן על
 המזבח. אך אם נתערב שמן או סלתן של פרים בשל כבשים עד
 שלא בלל כל אחד בפני עצמו, פסול להקטירו על המזבח אפילו
 בדיעבד, מפני שאין שיעור בליתן שוה ואי אפשר לבוללן כראוי.
 הכבש הבא עם מנחת העומר, אף על פי שמנחתו כפולה משאר
 מנחות כבשים, שהיא של שני עשרונים, לא היו נסכיו כפולים,
 אלא מביא שלשה לוגים יין ושלשה לוגים שמן כמו בשאר קרבנות
 כבשים.

גמרא

שנינו ברישא של משנתנו שמותר לערב נסכים בנסכים, הגמרא
 מקשה על כך סתירה מברייתא: ורמינהו, שנינו בברייתא, נאמר
 בפסוק בענין הקרבת חלבי קרבן שלמים 'והקטירו' הפהן המזבחה'
 וגו' (ויקרא א יא) ולא נאמר 'והקטירו', ללמדנו שיקריבנו לבדו ולא יערב
 חלבים של קרבן זה בחלבים של קרבן אחר. ויש ללמוד משם גם
 לענין נסכים שאין לערבם יחד ולהקטירם, ומדוע שנינו במשנתנו
 שמערבים נסכים בנסכים. מתרצת הגמרא: אמר רבי יוחנן, מה
 שנינו במשנה 'מערבין', אם נתערבו קא אמר – כוונת התנא
 בדיעבד אם כבר נתערבו הרי הם כשרים להקרבה, ומה שדרשו
 בברייתא מ'והקטירו' הוא איסור רק לכתחילה.
 מקשה הגמרא: אי הכי – אם כדברך שדין הרישא נאמר בדיעבד,
 נמצא שהמשך המשנה (הרישא דסיפא) 'אין מערבין נסכי כבשים
 ננסכי פרים ואילים' יתפרש ואפילו נתערבו בדיעבד נמי לא
 יקריב. וקשה הא מדקתני סיפא לגבי מנחות של פרים וכבשים,
 'בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן' ונתערבו בדיעבד בשרין,
 מכלל – מתוך זה אתה למד, דרישא לכתחלה קא אמר – שכוונת
 הרישא דסיפא לאסור רק לכתחילה, ומכאן שגם ברישא דרישא
 הכוונה שמותר לערבם לכתחילה, וחוזרת קושיית הגמרא למקומה
 שבברייתא שנינו שאסור לערב.
 מתרצת הגמרא: אמר אבוי, הכי קאמר מערבין יינן אם נתערב
 סלתן ושמןן, כלומר, מה ששנינו ברישא של המשנה 'מערבין' הוא
 לכתחילה, אך אין הכוונה לשמן אלא ליין, והיינו שמותר לערב את
 יינן לפי שכבר נתערב סלתן ושמןן, שמאחר שמנחה זו כבר נתערבה,
 שוב אין בעירוב פרים ושמן איסור עירוב חלבים, אולם זה דווקא
 בתערובת פרים ואילים, שמנחותיהם ראיות להיבלל יחד, אבל
 בפרים וכבשים שתערובתם תמורה שאם בלל את מנחותיהם יחד
 והקטירן נפסלו, החמירו חכמים ואסרו לערב את יינם מנחותיהם יחד
 נתערב סלתן ושמןן.
 מקשה הגמרא: ויינן לכתחלה לא – וכי כשלא נתערב סלתן ושמןן
 אסור לערב את היין. והתניא, במה דברים אמורים שאין מערבים
 נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים, בסלת ושמן, אבל יין מערבין.
 ומסתימת לשון הברייתא משמע שיש מערבים בכל ענין בין נתערבו
 שמנם ויינם ובין לא נתערבו.
 אלא אמר אבוי, (הכי קאמר) היכא דכבר הוקמר סלתן ושמןן
 כמצותה, אז מערבין יין לכתחלה, כי אין חשש שמא יערב גם את
 סלתן ושמןן, שהרי כבר הוקטרו, ועל אופן זה שנינו בברייתא
 שמערבים את יינן אף שנתערב שמן וסלתן, וכן היכא דלא